

wtorek, 04.03.2025

Święto św. Kazimierza, królewicza

Żył w latach 1458-84, a kanonizowany został w roku 1521. Jak wyjaśnia ks. Piotr Skarga w swych „Żywotach Świętych Starego y Nowego Zakonu”: „Imię to zmienilo się w używaniu iedną literą i. postaremu z Słowieńska mianowało się Każemir: to jest roskazuie pokoy: Nie Każimir iakoby psował pokoy. Mir, to iest, co pokoy y przymierze zowiem”.

XX Atmosfera rodzinnego domu.

„Wychowany z inną bracią w pilnym y ostrożnym ćwiczeniu do pobożności y Boiaźni Bożej, y świętych a Pańskich obyczaiow, y do nauk rozum ostrzących, w których też niemały miał postępek, pod sławnym mistrzem y nauczycielem Długoszem onym, Kanonikiem Krakowskim, pisarzem dzieiow Polskich, Nominatem na Arcybiskupstwo Lwowskie. Z którego iako źródła czystego y hoynego napoiony, we wszystkie cnoty roś, y iako dobra a buyna ziemia rodzaj dawał, nie tylo trzydziesty, ale y setny. Bo w młodych leciech czytaiąc y słuchaiąc Syna Bożego mówiącego: (Co pomocno człowiekowi by wszytek świat miał, a duszęby swoją zgubił:) zamiłował dusze swojej zbawienie, a wzdargę świata odmiennego y krotkiego do serca brał.”

Już sama atmosfera domu rodzinnego bardzo była pomocna do wykształcenia w sobie umiłowania cnót chrześcijańskich. Rodzice Kazimierza byli ludźmi bardzo pobożnymi, czemu dawali wyraz w licznych fundacjach kościołów i klasztorów, a także w pielgrzymkach do miejsc świętych. Od dziewiątego roku życia miał też Królewicz za wychowawcę samego Jana Długosza, jak zaznacza powyższy fragment z Żywotów... ks. Piotra Skargi, co z pewnością nie pozostało bez wpływu na jego duchowość.

XX Duch modlitwy.

Od najmłodszych lat Kazimierz wyróżniał się spośród rodzeństwa nie tylko zdolnościami i pracowitością, ale i umiłowaniem spraw Bożych i modlitwy.

Ks. Piotr Skarga pisze: „Co iż z daru Bożego płynie, a prosić y kołatać y szukać kazano: w modlitwę się gęstą y pilną dzienną y nocną wprawił, więcey na niey czasu trawił, niżli na innych zabawach, a wydźierać iey sobie dworskiemu nachodzeniami, ile mógł, nie dopuścił. Częściej go w kościele naydowano niżli na pałacu, y widano go w modlitwie myślą zachwyconego, iakoby o sobie niewiedział. W nocy się do kościołow porywał i wychodził. A gdy zamknione nalazł, v drzwi się Panu Bogu korzył. y często go straż leżącego na twarz w nocy v kościoła naydowała”.

Tak też jest nasz święty częstokroć przedstawiany w ikonografii, klęczący w nocy przed drzwiami katedry. Prócz tego na obrazach i w figurach spotkamy go w stroju książęcym z lilią lub lilią i krzyżem w ręku.

Do jego umiłowania modlitwy, zwłaszcza przed Najświętszym Sakramentem, dodać należy gorące nabożeństwo do Matki Bożej, ćwiczenie się w umartwieniu, ślub czystości, który złożył, wielką pokorę i wielość uczynków miłosierdzia.

XX Patron Litwy.

Ojciec przygotowywał Kazimierza do objęcia Korony i już w latach 1481-83, gdy król przebywał na Litwie, młody Królewicz objął administrację i namiestnictwo w Królestwie Polskim. Niestety, męczyła go gruźlica. W 1483 r. Kazimierz na wezwanie ojca przybył do Wilna, m.in. by podleczyć swoje zdrowie, jednak w niedługim czasie stan jego uległ nagłemu pogorszeniu. Lekarze proponowali

choremu, by zrezygnował ze ślubu czystości na rzecz małżeństwa, co miało w ich mniemaniu przyczynić się do jego wyzdrowienia. „On nie tylko panieńskie ono y dziewicze serce, ale y męczeńskie pokazał, gromiąc lekarze a mówiąc: Tego nigdy nie wczynię: abych dla doczesnego zdrowia, P. Boga gniewać, y iego roskazanie przestępować, y łaskę iego traćć miał”.

Zmarł w Grodnie, a jego doczesne szczątki zostały pochowane w katedrze wileńskiej. W ten oto sposób św. Kazimierz został głównym patronem Litwy. Ks. Piotr Skarga pisze: „Rychło Pan Bog w wielbić cudami ś. Kazimierza, y iego objawić usługi y chwałę ktorey w niebie zażywa, raczył. Bo v grobu iego panienka iedna vmarła, za przeważną modlitwą iego, ktorey się rodzicy iey z wielką wiarą poruczyli, ożyła. y roku P. 1518 swoim Polakom y Litwie sławne zwycięstwo pod Połockiem nad Moskwą ziednał: małą liczbą barzo pogromieni są. y był widżiany ś. Kazimierz, gdy przeprawę przez Dźwinę rzekę y brod woysku vkazował”. Te i inne cuda sprawiły, że kult jego bardzo się rozpowszechnił. Jak za dawnych lat po dzisiaj na Litwie obchodzone są na jego cześć Kaziuki.

św. Kazimierz w Chełmsku.

Na terenie naszej diecezji św. Kazimierz jest czczony w Chełmsku, w parafii Rokitno, gdzie znajduje się kościół pod jego wezwaniem. Co ciekawe, nadanie kościołowi w Chełmsku za patrona św. Kazimierza jest ściśle związane z Rokitnem i Matką Bożą Rokitniańską. Kościółek ten został zbudowany w 1669 r. Kiedy 4 marca 1670 r. biskup poznański M. Kurski przybył, aby go konsekrować, nadał mu tytuł nawiązujący do daty uroczystego ogłoszenia obrazu Matki Bożej Rokitniańskiej za cudowny przez Komisję Teologiczną powołaną w diecezji poznańskiej, do której ten teren w XVII w. należał. Ogłoszenie to nastąpiło 4 marca, a patronem tego dnia jest nie kto inny, jak właśnie św. Kazimierz. W prezbiterium kościoła w Chełmsku znajdują się relikwie św. Kazimierza i figura przedstawiająca świętego w stroju książęcym z lilią i krzyżem w rękach.

Źródło:

https://www.niedziela.pl/artukul/25484/nd/?utm_source=niezbednikKatolika&utm_medium=PanelDzienDesktop&utm_campaign=PanelDzienDes